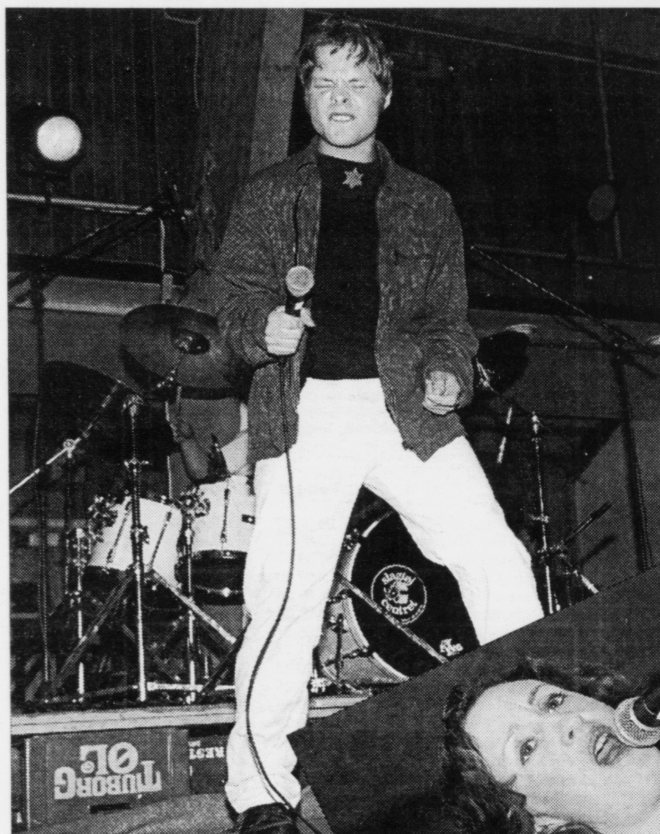




Magni í sínum eftir-
hondini vælkenda stíli.
Ein blandað og góð fram-
færsla.
(Mynd: Álvur Haraldsen)

at eitthvört var óþesist.

Kanska hetta kom frá lead-guitaristinum, tí hann gjörði rættliga nógv av við sínum solospæli. Trummuspælarin spældi eisini rættuliga hart, men við góðum sangikasti, gjörðist framfærsla teirra heilt nýtilig.

Fleiri av lögnum kendi eg als ekki, so eg fékk illa samstemmað meg sjálfan við tey. Tað lá jú eisini í luftini at teir skuldu spæla undir hjá Charlie McCoy, so her sat eg faktiskt og royndi at ímynda mær, hvussu hetta nú mundi fara at

rigga.

Og so kom Charlie McCoy inn á pallin. Hesin úrmælingurin smæddist ikki burtur.

Nú hevði eg høvi at hoyra hann fyrstu ferð hann var her, so eg var fyrireikaður frammanundan, men satt at siga, so er Charlie nakað fyrri seg.

Hann toir at verða hoyrdur aftur og aftur. Ikki lögdi, tá hann eisini hevur spælt við á 800 ymiskum útgávum og heilar 6 ferðir hevur fingið heidurin »Heimsins besti munnharpuspælarin«.

Upplivingin fyrstu ferð var

nú eina tonn betri enn hesuferð, tí ta ferðina kendist alt meiri spennandi. Hesuferð skuffaði »Big Guitars from Memphis« eitt sindur, tí tað at spæla undir hjá Charlie er nakað fyrri seg og eigur ikki at takast sum nøkur neyðloysn, av tí at eingin annar møguleiki er.

Charlie er so frægur meistari, at hann kann spæla saman við øllum, men øll kunnu ikki spæla til hansara. Her var svenski bólkurin ta fyrri ferðini nógv betur, og heildin virkaði betur. Kanska var tað steel-guitarleikarin, ið manglaði?

Niðurstøða mín til ársins Countryfestival er tí at heildarmyndin gjörðist góð, men »neyðloysnarkenslan« var alla tíðina til staðar. Eg kann hugsa mær, at fyrrreikararnir hava gjørt sítt allar besta at fáa sum frægast burturúr, so her er alt í lagi.

Eg nevndi seinastu ferð, at Páll fer iva-leyst at finna uppá okkurt gott til næstu ferð, men nú má tað so vera. Næstu

Tamra var enn tá klappað uppáttur og hetta fegnast hon sum rimuligt er um. Tamra er ein rættulig countrysál og hennara rødd er eisini ein soverðin. Eftir sum Danmark ikki er eitt rættuligt countryland, so má tað vera ringt at gerast eitt countrynavn í Danmark, men her hevur hon so iva-leyst nógv mikið at gera. Eitt gott íkast frá Tamru Rosa-

nes á ársins countryfesti-
vali.

»Big Guitars from Memphis« vóru teir næstu. Við teirra væl kenda Hillbilly-stíli brutu teir sindur av frá verandi stílinum, sum nú hevði verið í gongd.

Hesir 4 mennir spæla væl, men eg føldi tað, sum



Tamra Rosanes fyrri aðru ferð í
Føroyum. Hesaferð unplugged



ferð mugu nýggir bollar á suppuna. Eg havi hoyrt graml um góð og kend nøvn, sum ætlanin er at fáa henda vegin, so tað er bara at vera skjóttur á ferð, tá nøvn skulu finnast, so vit »countreutusiastar« gleða okkum longu til næstu ferð. Takk fyrri hesuferð og væl møtt næsta ár.

Sum eitt lítið nota bena, so vildi eg ynskt at færri full fólk møttu upp, tí eg haldi tað vera synd, at allur hesin frálíki tónleikurin skal drukna í levint og gangi frá fullum fólk og flöskuroki. Við hesum missir ferstivalurin nakað av tí »snøgga« sum countrytónleikur nú einaferð er.

Rættuligur Hillbilly-tón-
leikur tá hann er bestur,
framfjörður av »Big
Guitars from Memphis«
(Mynd: Álvur Haraldsen)